

L’Astro i els desastres al laboratori

Un bon dia, de bon matí els pares van portar els seus fills a casa de l’avi. La Natàlia, que és la més petita, estava emocionadíssima. Li encantava anar a casa de l’avi Albert perquè sempre aprenien coses noves i feien experiments sorprenents al laboratori. L’Adrià, en canvi, no ho veia tan clar: a casa de l’avi hi ha un laboratori i això li fa molta curiositat però també una mica de por, per si algun experiment surt malament.

Quan van arribar, l’avi Albert ja els esperava a la porta amb el seu somriure tranquil. Portava les seves ulleres graduades i una bata blanca de laboratori tota plena de butxaques. En una butxaca hi duia els guants de làtex ben plegats i, a l’altra, un munt de bolígrafs i unes ulleres de seguretat.

—Bon dia, petits científics! —va dir l’avi, entusiasmat—. Avui us ensenyaré el meu laboratori.

La Natàlia va entrar corrents a la casa. L’Adrià la seguia a poc a poc, tots dos duien el cabell una mica enredat i la roba d’estiu una mica arrugada. Miraven a tot arreu, atents, per si veien alguna cosa estranya. Ell era tímid però responsable, i sempre intentava que la seva germana no es fiqués en problemes. Mentre que ella no es podia quedar mai quieta.

L’avi Albert els va conduir al soterrani i amb un somriure d’orella a orella els va obrir la porta del laboratori. Al entrar una lluentor blanca els va deixar amb els ulls plorosos, després es van començar a fixar en els armaris grans i durs, en les prestatgeries amb pots de vidre ordenats de diferent mides, en les taules junt amb els tamborets, etc. La Natàlia i l’Adrià no podien apartar la mirada d’aquell laboratori ple de coses que mai havien vist.

L’avi va tossir per aconseguir l’atenció dels seus néts. —Abans de començar qualsevol experiment —va explicar—, hem de conèixer bé els instruments i les màquines. Per evitar desastres.

La Natàlia de cop va notar pessigolles que venien de la butxaca, en ella va veure com uns bigotis i un nas rosat sortien d’ell. Era l’Astro, el ratolí que la Natàlia sempre portava a tot arreu. Tenia el pèl ben blanc, la cua llarga i fina, els ulls foscos que brillaven de curiositat i unes orelles petites i rodones. Era molt tafaner i trapella, sempre corria d’un costat a l’altre com un cul inquiet.

L’Adrià amb un petit somriure va saludar a l’Astro sense que l’avi s’adonés. Ell sempre tenia cura del ratolí, peró tenia una mica de por per que no volia que l’avi l’atrapés, ja que els animals no poden estar al laboratori.

En un descuit de la Natàlia, l’Astro va aprofitar per escapar-se de la butxaca i escabullir-se per un forat que va trobar al costat dels armaris. Quan la Natàlia i l’Adrià es van adonar que l’Astro avia desaparegut, van començar a posar cares de preocupació.

— Aquesta dutxa serveix per protegir-nos en cas d’accident — deia l’avi mentre es girava cap els seus nets per veure si l’escoltaven.

— Adrià, intenta distreure l'avi mentre jo atrapo l'Astro —va xiuxiuejar la Natàlia perquè l'avi no la sentís. L'Adrià va assentir

—Avi perquè serveix aquella cosa que te una forma de gàbia transparent- va preguntar l'Adrià.

— Molt bona pregunta petit científic- l'avi es va girar i amb la ma va senyalar l'objecte que l'Adrià havia descrit.

— Això es diu campana i s'utilitza per enviar l'aire que esta dintre cap a l'exterior.- Mentre l'avi orgullós explicava la Natàlia va aprofitar per escabullir-se i es va acostar al forat per on l'Astro havia entrat.

L'Astro com que era un cul inquiet, s'havia enfilat per la prestatgeria que estava al costat de l'armari i amb moviments àgils es va acabar enfilant sobre un braç mecànic que agafava un pot de vidre.

De cop es va sentir per tot el laboratori un soroll com si algú s'hagués tirat a la piscina. – Que ha passat – va dir l'avi sorprès.

— PI-PI!—La Natàli que ja havia sentit aquell crit molts cops va cridar – Astro!- l'Adrià amb un moviment molt ràpid es va acostar a la taula on havia sentit el suroll i va veure un pot de vidre transparent ple d'un líquid lila.

Per sort l'avi que era molt expert va rescatar l'Astro i el va treure del pot. – Hahaha!- va riure la Natàlia al veure l'Astro de color lila. L'Adrià sorprès va preguntar

–Avi com és que l'Astro esta de color lila—. L'avi amb un somriure va dir

— Aquest líquid lila es el suc d'una col de llombarda i te l'habilitat de tenyir les coses de lila-.

—Es quedarà l’Astro sempre de color lila!- va dir la Natàlia amb cara de sorpresa. —No et preocupis en uns dies tornarà a ser de color blanc-.

L’Adrià i la Natàlia van sospira contents sabent que l’Astro tornaria a ser el mateix de sempre. L’avi va atrapar l’Astro amb una tovallola i el va deixar escalfant-se sobre la taula.

— Adrià i Natàlia —va dir en un to més seriós.

—Heu de vigilar l’Astro o avisar-me de seguida, no voldreu que es torni d’un altre color quan torneu al laboratori. Els dos van assentir, l’avi orgullós va dir:

—Sou uns grans ajudants de laboratori. Avui l’Astro ens ha ensenyat una lliçó important: la curiositat és fantàstica, però al laboratori hem d’anar sempre acompanyats de responsabilitat.

I així, entre tubs d’assaig brillants i rialles, l’Adrià, la Natàlia i el ratolí Astro van continuar aprenent a utilitzar els instruments del laboratori, sense més desastres... o almenys, no massa grans.

Escrit per:
Viviana Keyere, Núria Heras & Natalí Soler

Institut de Vic
Departament de química

Curs 2025-2026
QUD0 Laboratori d’anàlisi i control de qualitat